

Santificar amb el treball

El servei als altres mitjançant la pròpia professió és el tema d'aquest article.

04/09/2014

En la història de l'Església i de la humanitat, l'esperit que Déu va fer veure a sant Josepmaria Escrivà de Balaguer el 1928 comporta un ensenyament nou i antic com l'Evangeli, amb tota la força transformadora dels homes i del món.

La santificació del treball professional és llavor viva, capaç de donar fruit de santedat en una immensa multitud d'ànimes: **Per la gran majoria dels homes, ser sant suposa santificar el propi treball, santificar-se en el treball, i santificar els altres amb el treball.**

[1] En aquesta frase gràfica –va afirmar el prelat de l'Opus Dei a l'homilia del 7 d'octubre de 2002, dia següent a la canonització de sant Josepmaria– resumia el fundador de l'Opus Dei el nucli del missatge que Déu li havia confiat, per recordar als cristians. [2]

El Sembrador diví ha sembrat aquesta llavor en les vides de milers de persones perquè creixi i es multipliqui el seu fruit: *uns el trenta, uns altres el seixanta, uns altres el cent per u.* [3] Repassar amb calma cadascun d'aquests tres aspectes pot constituir freqüentment una trama de diàleg amb Déu en la pregària.

Estic santificant el meu treball?
M'estic santificant en el treball? És a dir, em vaig transformant en un altre Crist a través de la meva professió? Quin fruits d'apostolat estic donant amb la meva feina?

Un fill de Déu no ha de témer fer-se aquestes preguntes sobre el sentit últim de la seva tasca. Més aviat ha de témer no fer-se-les perquè correria el perill que el corrent dels seus dies no acabés de trobar la llera cap al veritable fi, dissipant les forces en activitats disperses, com regalims estèrils.

En unitat vital

Aquests tres aspectes en els quals sant Josepmaria resumeix l'esperit de santificació del treball, es troben intrínsecament units, com en una espiga de blat ho estan l'arrel, la tija i el gra que n'és el fruit.

El primer –santificar el treball: fer santa l’activitat de treballar realitzant-la per amor a Déu, amb la major perfecció que cadascú pugui aconseguir, per oferir-la en unió amb Crist–, és el més bàsic, com l’arrel dels altres.

El segon –santificar-se en la feina– és, en certa manera, conseqüència de l’anterior. Qui procura santificar el treball, necessàriament se santifica, és a dir, permet que l’Esperit Sant el santifiqui, identificant-se cada vegada més amb Crist. No obstant això, el mateix que en una planta no n’hi ha prou amb regar l’arrel, sinó que també cal cuidar la tija perquè creixi dreta, i de vegades posar-li un suport –un aspre– perquè no el trenqui el vent, o protegir-lo dels animals i de les plagues... Així també cal posar molts mitjans per identificar-se amb Crist en la feina: pregària, sagraments i mitjans de formació, amb els quals es van

conreant les virtuts cristianes.

Gràcies a aquestes virtuts s'enforteix també la mateixa arrel i resulta cada vegada més connatural santificar el treball.

Amb el tercer –santificar amb el treball– passa una cosa semblant. Certament es pot considerar com una conseqüència dels altres dos, ja que en santificar el treball i identificar-s'hi amb Crist, el cristià necessàriament dóna fruit –santifica els altres amb el seu treball–, segons les paraules del Senyor: *aquell qui està en mi i jo en ell, dóna molt de fruit*. [4] Això no vol dir que un cristià es pugui despreocupar de donar fruit, com si aquest sorgís espontàniament de l'arrel i de la tija.

A la santificació del treball, els tres aspectes estan vitalment units entre si, de manera que uns influeixen en altres. Qui no cerqués santificar els altres amb el seu treball, preocupant-

se només de santificar-ne el seu, en realitat no l'estaria santificant. Seria com la figuera estèril, que tant va desagradar Jesús perquè, tot i tenir arrels i fulles, no tenia fruit. [5] Per això, **un bon índex de la rectitud d'intenció, amb la qual heu de realitzar el vostre treball professional, és precisament la manera com aprofiteu les relacions socials o d'amistat, que neixen en exercir la professió, per apropar a Déu aquestes ànimes.** [6]

Considerarem ara amb més detall aquest últim aspecte de la santificació del treball, que d'alguna manera dóna a conèixer els altres dos, com els fruits manifesten la planta i l'arrel. *Pels seus fruits els coneixereu*, [7] diu el Senyor.

«Jo us he escollit a vosaltres, i us he destinat perquè aneu i doneu fruit...» (Jo 15,16)

Si es considera el propi treball professional amb visió humana, segurament es pensarà que un es troba allà com a resultat de diverses circumstàncies –capacitats i preferències, obligacions i casualitats, etc– que l’han portat a realitzar aquesta tasca i no una altra. Un cristià ha de mirar les coses amb més profunditat i alçada, amb un sentit sobrenatural que li faci descobrir-hi la crida personal de Déu a la santedat i a l’apostolat.

Allò que semblava una situació vulgarment fortuïta adquireix sentit de missió, i es comença a estar d’una manera nova en el mateix lloc on ja s’estava. [8] No com qui ha caigut per casualitat en aquest lloc, sinó com qui hi ha estat enviat per Crist. *Sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d’anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre.* [9] El lloc de treball, l’ambient professional en què cada

un es troba, és el camp d'apostolat de cadascú, la terra apropiada on sembrar i cultivar la bona llavor de Crist. La promesa de Jesús no pot fallar: quan es procura santificar el propi treball i santificar-se en ell, sempre hi ha fruit apostòlic.

Cal, però, no deixar-se portar per les aparences. El Senyor adverteix també que el Pare celestial poda el que ja produeix, *perquè encara en donin més fruit*. [10] Obra d'aquesta manera perquè vol beneir encara més als seus fills. Els poda per millorar-los, encara que la poda sigui dolorosa. Moltes vegades consisteix en dificultats que Ell permet per purificar l'ànima, traient el que sobra. De vegades, per exemple, desapareix la il·lusió humana pel mateix treball, i s'ha de fer a contrapèl, per un amor sense més complaença que la d'agradar a Déu; altres vegades és una dificultat econòmica seriosa, que potser Déu

permet perquè seguim posant tots els mitjans humans, però amb més confiança filial en Ell, com Jesús ens ensenya, [11] sense deixar-nos dominar per la tristesa i l'angoixa del futur. Altres, en fi, es tracta d'un fracàs professional, d'aquests que poden enfonsar als que treballen només amb mires humanes i que, en canvi, s'eleva sobre la Creu als qui volen corregir amb Crist. La poda comporta freqüentment que els fruits es retardin, però és garantia que hi haurà "més fruit".

En tot cas, seria un error confondre aquesta situació amb aquella altra a la qual també es refereix Jesús en una paràbola: *Un home tenia una figuera plantada a la seva vinya. Va anar a buscar-hi fruit i no n'hi trobà. Llavors digué al qui li menava la vinya: mira, fa tres anys que vinc a buscar fruit en aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la. Per què ha d'ocupar la terra inútilment?.* [12] És

el cas de qui no dóna fruit apostòlic en el treball a causa de la comoditat i ganduleria, l'aburgesament i d'estar pendent només o principalment de si mateix. Llavors l'absència de fruit no és només aparent. No hi ha fruit perquè no hi ha generositat, ni esforç, ni sacrifici; en darrer terme, perquè falta bona voluntat.

Crist mateix ens ensenya a distingir les situacions pels signes. *Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i comença a treure fulla, coneixeu que l'estiu és a prop.* [13] Als qui el Senyor poda, sembla que no porten fruit, però estan plens de vida. El seu amor a Déu té altres senyals evidents, com la delicadesa en la cura dels temps de pregària, la caritat amb tots, l'obstinació perseverant a posar tots els mitjans humans i sobrenaturals en l'apostolat...: signes tan inconfusibles com els brots tendres de la figuera,

missatgers dels fruits que arribaran al seu temps. En realitat, estan santificant a altres ànimes amb la tasca professional perquè **tot treball, que és oració, és apostolat.**

[14] El treball convertit en oració assoleix efectivament de Déu una pluja de gràcies que fructifica en molts cors.

Els altres, en canvi, ni donen fruit ni estan en camí de donar-lo. Però encara són vius i poden canviar, si volen. No els faltaran les cures que Déu els envia, escoltant els precs dels amics, com els del vinyater que li demanava per la figuera: *Senyor, deixa-la encara aquest any. La cavaré tot al voltant i hi tiraré fems, a veure si dóna fruit d'ara endavant. Si no, fes-la tallar.* [15] Sempre és possible sortir d'aquesta situació d'esterilitat apostòlica d'alguna manera voluntària. Sempre és hora de convertir-se i de donar molt de fruit, amb la gràcia divina. **Que la teva**

**vida no sigui una vida estèril. —
Sigues útil. —Deixa rastre. —
Il·lumina amb la lluminària de la
teva fe i del teu amor... [16]** I només
llavors s'omple de sentit la tasca
professional, apareix tot l'atractiu de
la seva bellesa i sorgeix un
entusiasme nou, fins llavors
desconegut. Un entusiasme com el de
Sant Pere després d'obeir el mandat
de Jesús: *Llac endins!*, [17] i escoltar,
després de la pesca miraculosa, la
promesa d'un fruit d'un altre ordre i
importància: *No tinguis por. D'ara
endavant seràs pescador d'homes.*
[18]

En la nostra vida es poden presentar
les dues situacions anteriors, en uns
moments la primera i en altres la
segona. Externament potser
coincideixin que no es veuen els
fruits apostòlics del propi treball
professional, però no és difícil saber
si respon a la una o l'altra. Només cal
ser sincers en l'oració. Respondre

amb claredat a la següent pregunta: estic posant tots els mitjans al meu abast per santificar els altres amb el treball, o em desentenc i em conformo amb poc, podent realment fer molt més? Estimo als qui treballen amb mi? Miro de servir? I sempre, buscar l'ajuda exigent en la direcció espiritual. Aquest és el camí de la santedat i de la fecunditat apostòlica.

Com brasa encesa

Transformar la professió en mitjà d'apostolat és part essencial de l'esperit de santificació del treball, i senyal que, efectivament, s'està santificant. Santedat i apostolat són inseparables, com l'amor a Déu i als altres per Déu.

Tu has de comportar-te com una brasa encesa, que cala foc allà on és; o almenys, procura elevar la temperatura espiritual dels qui et volten, duent-los a viure una

intensa vida cristiana. [19] El treball professional és el lloc natural en què ens trobem, com les brases al braser. És on han de fer-se realitat aquestes paraules de sant Josepmaria, de manera que les persones que ens envolten rebin l'escalf de la caritat de Crist. Es tracta de donar exemple de serenitat, de somriure, de saber escoltar i comprendre, de mostrar-se servicial.

Qualsevol hauria de poder percebre al nostre costat l'influx d'algú que eleva el to de l'ambient perquè –al costat de la competència professional– l'esperit de servei, la lleialtat, l'amabilitat, l'alegria, i l'obstinació per superar els propis defectes, no passen desapercibuts.

Tot això forma part del prestigi professional que han de conrear els qui volen atraure els altres a Crist. El prestigi professional d'un cristià no es deriva tant sols de realitzar

tècnicament bé la feina. És un prestigi humà, teixit de virtuts informades per la caritat. Amb aquest prestigi, **el treball professional —sigui quin sigui— es converteix en un canelobre que il·lumina els vostres col·legues i amics.** [20] Sense caritat, en canvi, no pot haver prestigi professional cristià, no almenys el que Déu demana, *l'ham de pescador d'homes* [21] i instrument d'apostolat. Sense caritat no és possible atreure les ànimes a Déu, perquè *Déu és amor*. [22] Val la pena remarcar-ho: un bon professional, eficaç i competent, si no procura viure no ja la justícia sinó la caritat, no tindrà el prestigi professional propi d'un fill de Déu.

El prestigi, de tota manera, no és fi sinó mitjà: mitjà per apropar les ànimes a Déu amb la paraula convenient (...) mitjançant un apostolat que he anomenat alguna

vegada d'amistat i de confiança.

[23] Conscients que, juntament amb la filiació divina, hem rebut pel baptisme una participació en el sacerdoci de Crist i, per tant, el triple ofici de santificar, ensenyar i guiar els altres, tenim un títol per entrar a la vida dels altres, per arribar a aquest tracte profund d'amistat i confiança amb tots els qui sigui possible, en l'ampli camp que comprenen les relacions professionals .

Aquest camp no es redueix a les persones que treballen en el mateix lloc o que tenen una edat semblant, sinó que s'estén a totes aquelles amb les quals, d'una manera o altra, es pot prendre contacte amb ocasió del treball. El cristià buscarà oportunitats per conviure, per poder parlar tot sol, fomentant el tracte: un dinar, una estona d'esport, una passejada. Hi haurà, doncs, de dedicar temps als altres, ser

assequible, sabent trobar el moment oportú. **Hem de donar el que rebem, ensenyar allò que aprenem; fer partícips els altres — sense envaniment, amb senzillesa — d'aquest coneixement de l'amor de Crist. Quan realitzeu el vostre treball, quan exerciu la vostra professió en la societat, podeu i heu de convertir la vostra ocupació en una tasca de servei.**
[24]

Orientar la societat

Amb el treball professional – cadascun amb el seu –, els cristians poden contribuir eficaçment a orientar tota la societat amb l'esperit de Crist. Més encara, el treball santificat és necessàriament santificador de la societat, **perquè fet així, aquest treball humà, per molt humil i insignificant que la tasca sembli, contribueix a**

ordenar cristianament les realitats temporals. [25]

En aquest sentit, sant Josepmaria va escriure a *Forja*: Esforça't perquè les institucions i les estructures humanes, on treballes i et mous amb ple dret de ciutadà, es confirmin amb els principis que regeixen una concepció cristiana de la vida. Així, no ho dubtis, assegures als homes els mitjans per viure d'acord amb la seva dignitat, i facilitaràs que moltes ànimes, amb la gràcia de Déu, puguin respondre personalment a la vocació cristiana. [26]

Posar en pràctica seriosament les normes de moral professional pròpies de cada treball, és una exigència bàsica i fonamental en aquesta tasca apostòlica. Però cal aspirar a més a difondre, fent el possible perquè altres les coneguin i les visquin. No hi l'excusa que és poc

el que un pot fer en un ambient en què han arrelat costums immorals. De la mateixa manera que aquests costums són conseqüència de l'acumulació de pecats personals, només desapareixeran com a fruit de l'obstinació a posar en pràctica personalment les virtuts cristianes. [27] Moltes vegades serà necessari demanar consell. En la pregària i en els sagraments el treballador trobarà la fortalesa, quan calgui, per mostrar amb els fets que estima la veritat sobre totes les coses, a costa, si cal, del propi treball.

«Des que el 7 d'agost de 1931, durant la celebració de la Santa Missa, van ressonar en la seva ànima les paraules de Jesús: *quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi* (Jn 12, 32), Josepmaria Escrivà va comprendre més clarament que la missió dels batejats consisteix a elevar la Creu de Crist sobre tota realitat humana, i va sentir com

sorgia del seu interior l'apassionant crida a evangelitzar tots els ambients» [28]. Aquest ideal d'orientar la societat amb l'esperit cristià **és realitzable, no és cap somni inútil**. [29] Sant Josepmaria – afirmava Joan Pau II el dia de la canonització– «continua recordant la necessitat de no deixar-vos atemorir davant una cultura materialista, que amenaça amb dissoldre la identitat més genuïna dels deixebles de Crist. Li agradava reiterar amb vigor que la fe cristiana s'oposa al conformisme i a la inèrcia interior». [30]

El Senyor prevé d'un perill: diu que arribarà un temps en què en desbordar la iniquitat, *es refredarà l'amor de la majoria*. [31] Els cristians, avisats per les seves paraules, en lloc de desanimar-nos per l'abundància de mal –també per les pròpies misèries– reaccionarem amb humilitat i confiança en Déu,

acudint a la intercessió de Santa Maria. *Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen.* [32]

Javier López

[1] Sant Josepmaria, *Converses*, n. 55.
Cf. *És Crist que passa*, n. 45, 122.

[2] Mons Xavier Echevarría, *Homilia en la missa d'acció de gràcies per la canonització de sant Josepmaria*, 7-X-2002.

[3] *Mc* 4, 20.

[4] *Jn* 15, 5.

[5] *Mt* 21, 19.

[6] Sant Josepmaria, Carta 15-X-1948, n. 18, cit. per Mons. Xavier Echevarría, Carta Pastoral, 2-X-2011, n. 34.

[7] *Mt* 7, 16.

[8] Cf Sant Tomàs, S.Th. I, q. 43, a. 1, c.

[9] *Jo* 15, 16.

[10] *Jo* 15, 2.

[11] Cf. *Mt* 6, 31-34.

[12] *Lc* 13, 6-7.

[13] *Mt* 24, 32.

[14] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 10.

[15] *Lc* 13, 8-9.

[16] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 1.

[17] *Lc* 5, 4.

[18] Ibid. 5, 10.

[19] Sant Josepmaria, *Forja*, n. 570.

[20] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 61.

[21] *Camí*, n. 372.

[22] 1 Jn 3, 8.

[23] Sant Josepmaria, Carta 24-III-1930, n. 11, cit. per Luis Ignacio Seco, *La Herencia de Mons. Escrivá de Balaguer*, Madrid, Palabra, 1986.

[24] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 166.

[25] Sant Josepmaria, *Converses*, n. 10.

[26] Sant Josepmaria, *Forja*, 718.

[27] Cf. Joan Pau II, Exhort. apost. *Reconciliatio et paenitentia*, 2-XII-1984, n. 16; Litt. enc. *Centesimus annus*, 1-V-1991, n. 38.

[28] Sant Joan Pau II, *Homilia en la canonització de sant Josepmaria* 6-X-2002.

[29] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 183.

[30] Sant Joan Pau II, *ibid.*

[31] *Mt* 24, 12.

[32] *Rm* 8, 28.

Apartat sobre el treball

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/santificar-
amb-el-treball/](https://dev.opusdei.org/ca/article/santificar-amb-el-treball/) (05/08/2025)